

ခြင်းရဲမိမိ

အတူတူမသက်ဆိုင်ခဲ့ရင်

L နင်

ဒုန်း...ဒုန်း...

ဒုန်း...ဒုန်း...

“အား...လုပ်ပြီကွာ...ဟင်း”

“မွေးသဖခင် ရက်စက်ပြန်ပြီ”

“ညီလေး ဇေယျဇယံ၊ ထ,တော့၊ ဖေကြီး လာနှိုးနေပြီ”

အခန်းတံခါးထုသံခြောက်ချက် ထွက် လာပြီးမှာ တေဇကြီးနှင့် သူရလတ်က အငယ်ဆုံးလေး ဇေယျဇယံကို နှိုးကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ။

နာရီကြည့်တော့ နံနက်လေးနာရီ။ မွေးသဖခင်နှင့် မွေးသမိခင်တို့ ဘုရားရှိခိုးနေကြပြီ။

ဇေယျဇယံကလေးက မျက်နှာသစ်ပြီးစ မှုန်အစ်အစ်မျက်နှာလေးနှင့် စူပုပ်ပုပ်ကလေး ငိုက်နေသည်။ ။ ငိုက်ရှာမပေါ့။ ခုမှ သုံးတန်းပဲရှိသေးတာ။ တေဇကြီးနှင့် သူရလတ်က စာကိုအသံထွက်အော်ကာ ကျက်ရသည်။ ။ တေဇကြီးက ခုနှစ်တန်း၊ သူရလတ်က ငါးတန်း။

ဇေယျကလေး စာအုပ်ပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်

သူရလတ်က နှိုးမည်ပြင်တော့ တေဇကြီးကတား၏။

“ဖေကြီး ဆူဦးမယ်”

“မဆူပါဘူးကွာ၊ ကလေးပဲ အိပ်ချိန်တော့ အိပ်ချင်မှာ ပေါ့”

ခုနှစ်တန်းကျောင်းသားကြ လူတတ်ကြီးလုပ်ကာပြောသည် ။ စာကျက်နေတုန်း အခန်းတံခါးဟကာ မိဘနှစ်ပါးက လာချောင်းသေးတာ။ ဇေယျငယ် အိပ်ပျော်နေတာ တွေ့တော့...

“သားကြီးနဲ့ သားလတ်၊ ညီလေးအိပ်ပျော်နေပြီ၊ ညီလေးကို နှိုးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဖေကြီး၊ နှိုးလိုက်ပါ့မယ်”

“အေး...အေး”

ဧည့်ခန်းမှာ တရားခွေဖွင့်သံ ကြားရပြီ။ တရားခွေတွေနားထောင်သော မွေးသဖခင် ဘုရားကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရှိခိုးတတ်သော မွေးသဖခင်သည် ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး လှူဒါန်းတာတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့။ ဆိုလိုချင်တာက ဖခင်ကြီးသည် အင်မတန် စေးနွဲ့သည် ဆိုတာပါပဲ။

တေဇကြီးက ဇေယျငယ်ကို မနှိုးဘဲ ဆက်သိပ်ထားလိုက်ကာ မေကြီး မနက်စာစားရန် နို့နှင့် ပေါင်မုန့်ကြမ်းနှစ်ချပ်စီ လာပေးသွားမှ မေကြီးကိုယ်တိုင်နှိုးကာ ကျွေးရသည် ။

သူတို့ ရဲ့ မနက်စာဟာ အမြဲလိုလို စာကျက်ရင်းပဲစားရလေ့ရှိသည် ။ ထမင်းစာခန်းမှာ မိသားစုစုံညီတာ ညစာစားချိန်တစ်ချိန်ပဲဖြစ်ကာ နေ့လယ်စာကိုတော့ ကျောင်းကိုထမင်းဘူးထည့်ကာ စားရတာကိုး။

သူတို့ ရဲ့ ဖခင်သည် ဟိုခေတ်က ဦးကပ်စေးထက်ကို ပိုပြီးကော်ကျပါသည် ။

နေတာက ဝင်ဒါမီယာ။ စီးရတဲ့ ရထားက Parado ၊ ဝတ်ထားတဲ့ လက်ပတ်နာရီက သိန်းကို ရာနဲ့ ချီပြီးတန်သည် ။ ပြောရမည်ဆိုရင် ဖေဖေက သူဌေးပေါ့။ မြန်မာပြည်၏ ထိပ်တန်းဆောက်လုပ်ရေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မွေးသဖခင်၊ မြန်မာပြည်တွင် သာမက စင်ကာပူက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ပါ ချယ်ယာမင်။ အဲဒီလို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနှင့် ဝင်ငွေက ဒီရေလို တရိပ်ရိပ်တိုးကာ ဟိုင်းဘော့စ်တစ်ဦးဖြစ်သော မွေးသဖခင် အပေါ်ယံဖော်ရှိုးပြဖို့ သုံးတာကလွဲရင် ကျန်တာတော့ တာ့တာ။

မရှိမဲ့ရှိမဲ့ သားအရင်းကလေး သုံးယောက်ကိုတောင်ကျွေဖို့ မွေးဖို့ သိပ်မသဒ္ဓါ။ မနက်စာက နို့တစ်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့်ကြမ်းနှစ်ချပ်စီ။ နေ့လယ်စာ ထမင်းဘူးမှာ က အသားဟင်းနှစ်တုံး။ ဆီပြန်တော့ မဟုတ်သော ရေလုံပြုတ်သာသာ အသားဟင်း။

“ဆီဆိုတာ ပါးစပ်အရသာခံဖို့ ထည့်ချက်တာကွ။ လျှာအရသာထက် ခန္ဓာကိုယ်အာဟာရက ပိုပြီးလိုအပ်တယ်။ဆီက ခန္ဓာကိုယ်အာဟာရဖြစ်ဖို့ ထက် ခန္ဓာကိုယ်ကိုဖျက်မယ့် ကယ်လိုရီတွေတိုးဖို့ ပိုအားပေးတယ်။ ဆီစားများ တာက အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်တာပဲ။ အဲတော့ ဆီလျှော့စား”

ဖေကြီးရဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်နဲ့ တိုင်းထွာပေးတဲ့ ဈေးဖိုးက ကိုက်ညီပါသည် ။ ဒီတော့လည်း တစ်အိမ်သားလုံးဖေကြီးရဲ့ ကပ်စေးကျမှုအောက်မှာ ဖြစ်သလို စားရတော့သည် ။

သူတို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်မှာ ကျောင်းဝတ်စုံကအစ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် အကျတွေပဲ ဝတ်ရသည် ။

ဝယ်ပေးရင်တော့ ကောင်းတာ ဝယ်ပေးသည် ။ သို့သော် ထိုအခွင့်ထူးကို တေဇကြီးတစ်ယောက်ပဲ ခံယူရသည် ။

ဇေယျငယ်ဆီရောက်တော့ အဝတ်ကလေးတွေက ပိုကျ လာပြီး နွမ်း

ဖပ်ဖပ်။

ဟိုင်းဘော့စ်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်က သူ့သားတွေကို ဒီလိုဆင်နေတယ်လို့ ဘယ်သူထင်မှာ လဲနော်။

သို့သော် ဇေယျခမျာတော့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ အကျတွေပဲ သုံးရတာမို့ သူများ တွေဝေဖန်တာ အမြဲခံရသည် ။

“ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထဲမှာ အကြီးကောင် သန့်ပြန့်သလောက် အငယ်လေးက နွမ်းဖပ်ဖပ်လေးနော်။ အလတ်ကလေးကျတော့လည်း နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်ပဲ။ အကြီးကောင်ကိုလည်း မမီ။ အငယ်လေး လောက်လည်း မဆိုးဘူး”

လူဆိုတာကလည်း ချီးမွမ်းဖို့ သာ ဝန်လေးတာလေ။ကဲ့ရဲ့ ဖို့ ဆိုရင်တော့ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ကို ကဲ့ရဲ့ တတ်ကြတာက လူသဘာဝလိုကို ဖြစ်နေတာလေ။

သိမ်ငယ်တုန်းကတော့ ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ ခြင်းဆိုတာတွေကို ဇေယျနားမလည်ခဲ့ဘူးတဲ့ ။

★

“သားကြီးနဲ့ သားလတ် ထက်သလောက် မင်းက ငါ့မျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်သလား မမေးနဲ့ ဇေယျငယ်။ ကြည့်စမ်း...မင်းအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ဆေးကျောင်း တက်နေပြီ ၊ မင်းက ဆယ်တန်းကို မအောင်နိုင်ဘူး ။ ထို့...မင်းအတွက် ငါရှက် လာပြီကွ”

ဇေယျငယ် ဖေဖေ့ကို ကြောက်ရသဖြင့် အသံတိတ်ပဲ ပြန်ပြောဖြစ်သည် ။

“ကျက်ချင်စရာ မကောင်းတဲ့ မှတ်စုအဟောင်းတွေ၊ ဝတ်ချင်စရာမ

ကောင်းတဲ့ ကျောင်းဝတ်စုံအဟောင်းတွေနဲ့ ဦးနှောက်က မလန်းဆန်းဘဲ
ဟောင်းနေမှ တော့ ဒီဆယ်တန်းက ဘယ်လိုလုပ် အောင်မှာ လဲ ဖေကြီး
ရ”

မေမေက...

“တော်ပါတော့ ဖေကြီးရယ်၊ သားလေးခမျာ တစ်နေကုန် အဆူခံနေ
ရတာ။ ချို့ပြောကြည့်ပါဦးမယ်”

“ဘာမှ မပြောနဲ့ ။ မင်းလည်း အသုံးမကျဘူး။ အိမ်မှာ နေပြီး ဒီသား
တစ်ယောက် စာမေးပွဲအောင်အောင် မကြည့်နိုင်ဘူး၊ မင်း တစ်နေ့တစ်
နေ့ အိမ်မှာ ဘာလုပ်နေလဲ။ သူများ အိမ်ရှင်မတွေလို အပြင်ထွက် အလုပ်
လုပ်ရတာလည်း မဟုတ်။”

ဖေဖေမြားဦး မေမေဘက် လှည့်သွားတုန်း ဇေယျလစ်ထွက်လာလို
က်သည် ။ အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က စာကျက်နေ
သည် ။ ဆေးကျောင်းသား အစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ စာမှ စာ။ တစာစာနှင့်
စာပိပြီး ကုပ်ချည့်ချည့်ဖြစ်နေသည် ။ ကျန်းမာရေးလိုက်စားခြင်းမရှိ
တဲ့ ဆရာဝန်အလောင်းအလျာတွေလေ။

“ညီလေးရာ...မင်းကလည်း မင်းပဲ။ ဆယ်တန်းစာက ဘာမှ ခက်
တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကို”

“ညီလေးက ကျက်မှ မကျက်တာ ကိုကြီးရ။ ဒီကောင်က ဉာဏ်ကော
င်းလျက်နဲ့ ပျင်းနေတာ”

အစ်ကိုကြီးနှင့် အစ်ကိုလတ်တို့ စကားကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ
အိပ်ရာပေါ် ခိုင်ဗင်ထိုးလိုက်သည် ။

တခြားမိသားစုတွေမှာ ဆို အငယ်ဆုံးလေးကို အချစ်ပို

အလိုလိုက်စမြဲပေမယ့် သူတို့ မိသားစုမှာ တော့ အငယ်ဆုံးဆိုတာ ကျန်မြတ်ရတဲ့ အဟောင်းစံ။

ဒါတွေကို အစ်ကိုတွေသိအောင် မပြောချင်တော့။ အစ်ကိုတွေက တော့ သူတို့ ဝတ်ပြီးသား အကျတွေ သူ့ကိုပေးရတာထုံးစံဖြစ်နေပြီး ဘာမှ လဲ ထူးပြီးခံစားရပုံမပေါ်။ ရှိစေတော့။

ဆယ်တန်းစာအုပ်တွေ မှန်သမျှ အစ်ကိုတွေ ကိုင်ခဲ့မှတ်ခဲ့ပြီးတဲ့ အဟောင်းတွေချည်းသာ။ အသစ်ဝယ်မပေး။

သူကိုယ်တိုင် တေးစရာ မှတ်စရာ မရှိတော့တဲ့ ဒီစာအုပ်ဟောင်းတွေ ။ သူများ မှတ်ထားတာကို သူက ဘယ်လိုလုပ် နားလည်နိုင်မှာ လဲ။ ဒီတော့ သူ မကျက်တတ်တော့။ ရှိစေတော့။ ဒါတွေကို ဖွင့်မပြောချင်တော့ ။

“ညီလေး ဆယ်တန်းတော့ အောင်အောင်လုပ်ပါကွာ။

ရိုးရိုးဘွဲ့လေးပဲဖြစ်ဖြစ် လူရာဝင်ရုံ ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရသင့် တယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ် ညီလေး၊ ကိုကြီးပြောတာ မှန်တယ်”

ကိုလေးနဲ့ ကိုကြီးတို့ ကတော့ ဖေဖေပုံသွင်းထားတဲ့ ဖယောင်းရုပ်လေးတွေလေ။ လေသံကအစ တစ်လေသံတည်း။ စကားသံဖြစ်အင်္ဂါများ ထပ်တူညီခဲ့သလားမသိ။

သူကတော့ ခုချိန်မှာ တစ်ခုပဲ အတွေးရောက်မိသည် ။ ဖေဖေလေကြောမှာ မေမေ တော်တော်နားပူနေလောက်ပြီ။ သူ မေမေကိုတော့ သနားသည် ။

သူအပြစ်တစ်ခု လုပ်မိတိုင်း မေမေပါ တစ်ဝက်တိတိအဆူခံရစမြဲ။ ထို့ကြောင့် သူမအောင်ချင်သော ဆယ်တန်းကို ခဏ ခဏ ပြန်ဖြေဖြစ်

မေမေ့ကို သနားလို့ ပါ။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က ပြန်မပြော နားမထောင်သောသူ့ကို မျက်စပစ်နေကြသည်။ ။ ပစ်ပေ့စေ။

*

“အစ်ကို သားလေးကို ဒီနှစ်ကျူရှင်အပ်ပေးရင် ကောင်းမယ်”

“ချို...မင်းကလေး ပိုက်ဆံသုံးဖို့ ဆီလိုအပေါက်ရှာနေတဲ့ မိန်းမပဲ၊ သားကို ကျူရှင်ထားပြီးသား။ ဒီဆယ်တန်းစာတွေကို သူ အထပ်ထပ်အခါခါ သင်ပြီးသား...”

ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ မင်းသားကျနေတာ၊ ပြီးတော့ သူ့ကို အနီးကပ် Guide လုပ်ပေးမယ့် ဆေးကျောင်းသား အစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်၊ ကျူရှင် လိုသေးလို့ လား ”

“ချိုက သားကို အောင်စေချင်လို့ ပါ”

“ဒီမှာ ချို၊ ကြိုးစားမှ အောင်မှာ ၊ ကျူရှင်ဘယ်လောက်ထားထား မကြိုးစားရင်ကျမှာ ။ ပိုက်ဆံအပိုကုန်အောင် ”

ဒီလိုနဲ့ မေမေ့ခမျာ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ရတာပင်။

သို့သော် သူ တစ်ခုကံကောင်းသွားသည် ။ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့ ဆယ်တန်းစာတွေ စနစ်ပြောင်းသွားသည် ။ စနစ်ဟောင်းထဲက တချို့တစ်ဝက် ပြန်ပါသော်လည်း စာအသစ်တွေပါ ပါလာသဖြင့် သူ ကျူရှင်တက်ရတော့သည် ။

ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်အသစ်တွေ ကိုင်ရပြီ ကိုယ်တိုင်မှတ်စုလိုက်ရသည် ။ ဒါဟာ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး အသစ်နဲ့ ထိတွေ့ဖူးခြင်းဆိုရင် ယုံနိုင်ဖွယ်မ

ရှိ။

ထိုသို့ စနစ်ပြောင်းမှုအပေါ် ဇေယျဇယ ပျော်နေသလောက် ဖေဖေက တော့ ကောင်းကောင်း ကြီး ကောင်းချီးပေးခဲ့သည်။ ။

“သုံးနှစ်သင်ထားတဲ့ စာတွေ ဖြေတာတောင် မအောင်တာ စနစ်သစ် ဆိုရင်တော့ ဆယ်နှစ်ဖြေတာတောင် အောင်ပါ့မလား ဟေ့ကောင်”

“အစ်ကိုကလည်း ”

“ချို...မင်း အထွန့်ဝင်မတက်နဲ့ ”

သူ တစ်ခါတလေကျရင် ဖေဖေကို မုန်းသလိုတောင်ဖြစ်လာသည်။ ။

*

ကိုကြီးတေဇ ဆယ်တန်းတုန်းကတော့ ကောင်းပေ့ဆိုသည့် ကျူရှင် တွေမှာ ထားပေးသည်။ ။ မှတ်စုကောင်းကောင်း ရအောင်တဲ့။ ။ ထိုမှတ်စု တွေကို ကိုလတ်သူရနှင့် သူ လက်ဆင့်ကမ်းဆက်ပြီး ကျက်လို့ ရအောင် တဲ့။ ။

အိမ်မှာ လည်း ဘာသာစုံ Guide ခေါ်ပေးသည်။ ။ ဒီတော့ ငယ်ငယ်တည်းက စာကျက်ခြင်းကို အကျင့်ရခဲ့တဲ့ ကိုကြီးတေဇ ဆေးကျောင်းဝင်တာ ဆန်းသလား။ ။

နောက်...အစ်ကိုလတ်။

ကိုကြီး တစ်နှစ်ပဲ ကိုင်ရသေးတဲ့ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တွေ၊ မှတ်စုတွေနှင့် ရိုးရိုးကျူရှင်ပဲ တက်ရသည်။ ။ အပြင် Guide မခေါ်ပေးတော့။ ကိုကြီးက ကိုလတ် Guide လုပ်ပေးသည်။ ။ သို့သော် ကိုလတ်သည် လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက စာကျက်အကျင့်ရှိခဲ့သည်။ ။ ကိုကြီးလောက် အမှတ်မကော

င်းသော်လည်း ပွတ်ကာသီကာဖြင့် ဆေးကျောင်းဝင်သွားသည်။ ။

သူ့အလှည့်ကျတော့...

ကိုကြီးလက်ထက်က စာအုပ်တွေမှာ ကိုလတ်ထပ်မှတ်ပြီး မှတ်ထားတာတွေက ပွစ်ထဲပြီး သူ ဘာမှ မကြည့်တတ်တော့။ ကိုကြီးနှင့် ကိုလတ် ဝတ်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းဝတ်စုံတွေကလည်း နွမ်းဖပ်လို့ ။ ရိုးရိုးကျူရှင်တက်။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က Guide မလုပ်ပေးနိုင်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ မိခင်ရဲ့ ဖခင်မသိအောင် ခိုးပြီးအလိုလိုက်ခဲ့လို့ စာကျက်ကျင့်ကမရှိ။ ဒီတော့ သူ စာမေးပွဲအောင်နိုင်ပါဦးမလား။ သူ့အတွက်ကတော့ စာဆိုတာ ကျက်ချင်စရာကို မကောင်းလောက်အောင် စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်။ ။

ဒီလိုနဲ့ သူကျတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ကိုကြီးတောင်ကျောင်းပြီးလို့ ဟောက်စံဆင်းနေပြီ။ ဟော...အခုတော့ ကံကြမ္မာက သူ့ကို မျက်နှာသာပေးပြီ။ စာတွေက စနစ်ပြောင်းသွားသည်။ ။ စနစ်ပြောင်းသွားတော့ အစ်ကိုတွေကတော့ Guide လုပ်ပေးနိုင်သေးသည်။ ။ ထို့ကြောင့် Guide တော့ ထပ်မငှားပေး။ ကိစ္စမရှိ။ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်အသစ်တွေ ကိုင်ရပြီ။ မှတ်စု ကိုယ့်ဘာသာလိုက်ဖို့ စာအုပ်တွေဝယ်ပေးသည်။ ။ ပြဿနာက ကျူရှင်တက်ဖို့ ကိစ္စ။ အမေနဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က သူ့ကို ကျူရှင်ကောင်းကောင်း ထားပေးချင်သည်။ ။

ဒါကို မွေးသဖခင်က ခါးခါးသီးသီး။ ရိုးရိုးကျူရှင်ပဲ တက်ခိုင်းသည်။ ။ မိခင်က တဖွဖွ ပြောလွန်းတော့...

“ဟိတ်ကောင်...မင်းကို ကျူရှင်ကောင်းကောင်း ထားပေးရင် မင်းရေကြောင်းတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ရအောင် ဖြေနိုင်မလား”

“ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ သား စိတ်မဝင်စားဘူး ဖေဖေ”

“ထွီ...သံကောင်းဟစ်ပြန်ပြီကွာ၊ သုံးနှစ်ကျကများ ”

“အစ်ကိုရယ်...သားလေးကို အဲလိုမပြောပါနဲ့ ”

“ဟ...ငါပြောတာ မဟုတ်လို့ လား ချိုရ၊ ကဲ...မင်းကရေကြောင်းစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတော့ ဆေးကျောင်းကောကွာ”

“အဲဒါလည်း ဝါသနာ မပါဘူး”

“ဟ...မင်းက ကောင်းတာတွေကို ဝါသနာ မပါဘူးဆိုတော့ ဘာလဲ၊ မင်း စိတ်ဝင်စားတာက ကူလီထမ်းဖို့ လား”

“အစ်ကို”

“ချို...မင်းဝင်မပါနဲ့ ကွာ။ ကဲ...ပြောစမ်း၊ မင်းဘာဝါသနာပါလဲ”

“ကူလီထမ်းတာလည်း သမာအာဇီဝပါပဲ ဖေဖေ၊ မကောင်းတဲ့ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်မှန်သမျှက သူနေရာနဲ့ သူအရေးပါတာချည်းပါပဲ။ ရေကြောင်းပညာလည်း လိုသလို၊ ကူလီထမ်းမယ့်သူလည်း လိုတာပါပဲ ဖေဖေ။ ဆရာဝန်လိုအပ်သလို ဆေးရုံသန့်ရှင်းရေးလုပ်မယ့်သူလည်း လိုတာပဲ”

“ဟေ...မင်းက အတွေးအခေါ်တော့ မဆိုးဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းမွေးဖွားလာတာ ကျောင်းပညာကို ကောင်းကောင်း တတ်မြောက်အောင် သင်ပြီး လက်မထောင် လက်ညှိုးထိုးနိုင်တဲ့ သူ ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ကွာ။ နားလည်လား။ မင်းပြောသလိုပေါ့ကွာ လောကမှာ အလုပ်တိုင်းတော့ အရေးပါတယ်။ အဲ...ဒါပေမဲ့ အဲဒီအလုပ်တွေထဲမှာ ကိုယ်လုပ်မယ့်အလုပ်က လက်ညှိုးထိုးခိုင်းဖို့ လား။ လက်ညှိုးထိုးခံရပြီး အခိုင်းခံဖို့ လား။ ဒါတော့ လိုသေးတယ်ကွာ။ မင်းကို ငါမေးထားတာ မင်းမဖြေသေးဘူး။ မင်းဘာကိုဝါသနာပါသလဲ”

“သား ဖေဖေလို အိမ်တွေဆောက်ချင်တာ”

“ဟား ဟား...ငါ့လိုအိမ်ဆောက်ချင်တာ။ ကျကွာ။ ငါက ကွန်စထရပ် ရှင်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေပေမယ့် အိမ်တွေဆောက်နေတာက ငါ မဟုတ်ဘူး ကွ။ ငါ လစာပေးပြီးခိုင်းထားတဲ့ အင်ဂျင်နီယာတွေက ဆောက်နေတာ။ မင်း အိမ်ဆောက်ချင်ရင်တော့ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်မှ ရမယ်ကွ။ ဘယ်လိုလဲ”

“ဖေဖေလို အင်ဂျင်နီယာတွေကို လစာပေးပြီး ဆောက်နိုင်အောင် ဒါမှ မဟုတ် သားကိုယ်တိုင် အင်ဂျင်နီယာလုပ်ပြီး ဆောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ် ဖေဖေ

ဒါပေမဲ့ သားကို ကျူရှင်ကောင်းကောင်း ထားပေးပါ...”

“ကောင်းပြီ။ မင်း ဒီလောက် အာမခံနေမှ တော့ ထားပေးရမှာ ပေါ့”

“ပြီးတော့ သားကို ကျောင်းဝတ်စုံအသစ် ချုပ်ပေးပါ ဖေဖေ။ ကျောင်းဝတ်စုံတွေက ဟောင်းလည်း ဟောင်း ကျပ်လည်း ကျပ်နေပြီ”

ဖေဖေက ခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ထွားလာသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး...

“အေး... မင်းပုံစံက ဆယ်တန်းအရွယ်မှ မကတော့ဘဲ၊ ဟောင်းတာက ဝတ်လို့ ရပေမယ့် ကျပ်နေတာဆိုတော့ ဝယ်ပေးရတော့မှာ ပေါ့ကွာ”

★

ဖေဖေ ကပ်စေးနဲ့တာ နောက်တစ်မျိုးရှိသေးသည် ။ ဟိုင်းဘော့စ်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်က ဖုန်းဘေလ်လေးတောင်နှမြောသည် ။ ဖေဖေသည် တော်ရုံတန်ရုံ ဘယ်တော့မှ ဖုန်းစမခေါ်။ သူများ ခေါ်ရင်တော့ တမေ့တမော လက်ခံပြောတတ်သည် ။

ဖေဖေ မဖြစ်မနေခေါ်သော ဖုန်း call ဆိုရင်တော့ သေချာပြီ။ ဖေဖေ ပိုက်ဆံရဖို့ ရှိလို့ ခေါ်တာ။ မဟုတ်လို့ ကတော့ ဘယ်လောက်အရေးကြီး ပါစေ။ မခေါ်။ ခေါ်ရပြောရပြီဆိုရင် လိုတိုရှင်း။

ထိုသို့ ကပ်စေးနှံသော ဖေကြီးက ကိုကြီးတေဇ ဆရာဝန်ဖြစ်လာ တော့ သူများ တန်းတူဖြစ်အောင်ဆိုပြီး ဖုန်းဝယ်ပေးသည် ။ ဖုန်းတွေက GSM, CDMA စသဖြင့် ပေါများ လာရာ ခုချိန်မှာ ကုန်စိမ်းသည် တွေ၊ ကားစပါယ်ယာတွေတောင် ဖုန်းကိုင်နေပြီမို့ ဆရာဝန်ဖြစ်သော ကိုကြီး ကို ဖုန်းဝယ်ပေးတာပဲ။

သို့သော် ဖုန်းဝယ်ပေးတဲ့ နေ့က ကိုကြီးဆီကတောင်းတဲ့ ကတိကိုကြ ည့်။

“သားကြီး...ငါက မင်းကို လူရှိန်အောင် ဖုန်းဝယ်ပေးတာနော်။ အေး ...သူများ ခေါ်ရင်တော့ လက်ခံပြီးပြော။ ကိုယ်က ဘယ်တော့မှ စ,မခေါ် နဲ့ ”

“မဖြစ်မနေ ခေါ်စရာ အရေးကြီးလာရင်ကော ဖေဖေ”

“လိုတိုရှင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဇေယျက ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွား၍ ...

“မင်းက ဘာပြုံးတာလဲ အငယ်ကောင်။ မင်းတို့ က ပိုက်ဆံဆိုတာ ဘယ်လိုခက်ခက်ခဲခဲ ရှာရတယ်ဆိုတာ မသိတော့၊ ခက်ခက်ခဲခဲ သုံးခိုင်း ရင် ဖြုန်းချင်ကြတယ်။ မင်းတို့ အခုစားနေတဲ့ ထမင်းကိုတောင် စား တော့သာလွယ်တာ။ အဲဒီထမင်းစားရဖို့ ရှာရတဲ့ ပိုက်ဆံက ရှာလို့ မလွယ်ဘူး”

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်”

“ချို...ငါ ကလေးတွေကို ဆုံးမတိုင်း မင်းဝင်ပါတာများ ပြီနော်”

မေမေ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည် ။ ဒီလိုပါပဲ။ အိမ်မှာ က ဖေဖေရဲ့ တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်အောက်မှာ ပဲ အားလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတာ။

ဖေဖေဟာ ရင်မှ ဖြစ်သော သားသုံးယောက်အတွက်တောင် ကပ်စေးခဲ့တာ။ သူ့လုပ်ငန်းခွင်က ဝန်ထမ်းတွေ၊ အလုပ်သမားတွေ ဆိုရင်တော့ လား။

ထို့ကြောင့် လည်း ဖေဖေဆီမှာ ဝန်ထမ်းမမြဲ။ ခြောက်လထိခံသော ဝန်ထမ်း ရှိရင်တောင် ဇွဲဆုပေးသင့်နေပြီ။ သို့သော် ထိုသို့မမြဲသော၊ မြောက်မြားစွာသော ဝန်ထမ်းတွေကို ကိုင်တွယ်ထိန်းချုပ်ပြီး စီးပွားရေးတိုးတက်အောင် လုပ်နိုင်တာကိုလည်း ချီးကျူးရမည်။

တော်ရုံစီးပွားရေးလောကမှာ နည်းနည်းပေး များများ ယူ စနစ်ကျင့်သုံးပြီး ခုတ်ထစ်လှီးဖြတ်ကာ ကြီးပွားတိုးတက်နေတာပါ။ သို့သော် ဖေဖေက များများ သာယူတတ်ပြီး နည်းနည်းပေးဖို့ တောင် တွန့်တိုသူပါ။ သို့သော် ဖေဖေ အောင်မြင်ပါသည် ။ ဘာကြောင့် လဲ မသိ။

ဖုန်းရပြီးကတည်းက ကိုကြီးတေဇ ခမျာ ဖုန်းလေးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတချချ။ ဖေဖေက ညနေတိုင်း ဖုန်းကိုစစ်လို့ ပါ။

တစ်ရက်တော့ ကိုကြီးတေဇ အကြီးအကျယ် အဆူခံရ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ဖေဖေက ဖုန်းကိုစစ်တာပဲပေါ့။ အဲဒီမှာ ဖုန်းခေါ်ထားတာ ဆယ်မိနစ်ကျော်။

“တေဇကြီး”

ဖေဖေ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ကြီးနဲ့ ကိုကြီးနာမည်ကို မာထောင့်

ထောင့်ကြီးခေါ်သည်။ ကိုကြီးမျက်နှာမှာ လည်း ကြောက်ရိပ်တွေ လွှမ်းနေသည်။

“ဒါ ဘာလုပ်ထားတာလဲ။ ဘယ်သူ့ဆီခေါ်ထားလို့ ဆယ်မိနစ်ကျော် ပြောရတာလဲ။ ငါတောင် ခုချိန်ထိ တစ်မိနစ်ပြည့်အောင် မပြောဖူးဘူး။ ပြောစရာရှည်ရင် Miss Call ပဲ ပေးလိုက်တာကွ၊ သိရဲ့ လား။ မင်း ဘာလို့ ငိုပိုက်ဆံတွေကို ဖြုန်းနေတာလဲ”

“ဒီ...ဒီလိုပါ ဖေ...ဖေဖေ”

“ပြော...ဘယ်လိုလဲ”

“ဟို...ဒီ...ဒီဟာက သားပြောထားတာ မဟုတ်”

“ဘာ...မင်းပြောတာ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဟို...သားဆရာက သူ့ဖုန်း တိုင်မမိ၊ မမိလို့ ဆိုပြီး”

“ဟ...သူ မမိရင် မင်းလည်း မမိနဲ့ ပေါ့ကွ”

“ဟို...ဆရာဖုန်းက G မို့လို့ မမိတာ သားဖုန်းက ကမ်းရိုးတန်းဆိုတော့ မိနေတာနဲ့ ”

“ဟ...မိလည်း မမိဘူးပေါ့ကွာ၊ မင်းမပေး ဘယ်သူက အတင်းယူဆက်လို့ ရမှာ လဲ။ မင်းကတော့ မဟုတ်တော့ဘူး တေကြီး။ အဲဒီတော့ ကာ ဒီလ မင်းကို မုန့်ဖိုးဖြတ်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ”

ဖေဖေပေးသည့် တစ်နေ့စာမုန့်ဖိုးက မက်လောက်စရာတော့ မရှိပါ။

ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ခေတ်မှာ သူဌေးဖေဖေပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးက လက်ဖက်ရည်ရိုးရိုးတစ်ခွက်နဲ့ နံပြားတစ်ချပ်စာလောက်သာ။ လက်ဖက်ရည်တောင် ရှယ်မရပါ။

ဒီတော့ မုန့်ဖိုးက ရလို့ လည်း မထူးသည့် အတူတူ ဖေဖေမုန့်ဖိုးဖြတ်တာကို မမူတော့။ သို့သော် ဖုန်းဘေလ်ဆယ်မိနစ်အတွက် မုန့်ဖိုးတစ်လစာ ဖြတ်တာတော့ မတန်ပါ။

သို့သော်လည်း ဖေဖေကို ဘယ်တုန်းကများ ကျိုးကြောင်းပြ ပြောလို့ ရမှာ လဲ။

“ကိုကြီးကလည်း ဘာလို့ သူများကို ဖုန်းပေးခေါ်ရတာလဲ”

“ငါလည်း သူငယ်ချင်းတွေတုန်းက ရအောင်ငြင်းပါတယ်ကွာ၊ ခုဟာက ငါ့ဆရာဆိုတော့ ငြင်းလို့ မှ မကောင်းတာ”

*

“ဟား ဟား ဟား...တေဇကြီး၊ မင်း တကယ်...”

“ဪ...ဟုတ်ပါတယ်ဆိုကွာ၊ မင်းတို့ ကလည်း ”

“ဟာ...ဒါ ဆိုရင်တော့ မင်းမားသားကြီးက တကယ်စံပြထိုက်နေပြီကွ”

“အေးလေကွာ၊ ငါတို့ က ဒီကောင်ကျစ်လွန်းလို့ ဆိုပြီး ဆရာကို ချွန်လိုက်တာ။ ဆရာကလည်း ဒီကောင့်ဖုန်းကို ဆယ်မိနစ်ကျော် ပြောလိုက်တာကိုး”

“အေး...မင်းတို့ ကလုပ်၊ ငါက တကယ်ကျွတ်တာကွာ။ အရင်ကမှ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စာ မုန့်ဖိုးရသေးတယ်”

“မင်းမားသားကြီးဆီက တောင်းပေါ့”

“မေမေတောင် တစ်နေ့တစ်နေ့ ဈေးဖိုးမလောက်လို့ စိတ်ညစ်နေတာ”

“တကယ်မှိုက်တယ်ကွာ။ မင်းဖားသားကြီးကစံပဲ။ ငါတို့ လည်း အရင်ကတည်းက ငါတို့ အဖေဆီက ကြားဖူးတယ်ကွာ၊ မင်းဖားသားကြီးက တော်တော် ကော်ကျတယ်ဆိုတာ”

“မင်း ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ သယ်ရင်း။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စာတော့ ငါ ဒကာခံလို့ ရပါတယ်”

“တော်ပါကွာ၊ မင်းတို့ ဆီက စားသောက်နေရတာ များ နေပါပြီ။ ငါလည်း ပိုစတင် မြန်မြန်ကျချင်တယ်ကွာ။ ဘယ်ရောက်ရောက် သွားမယ်”

“အေးကွာ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုတွေ နေရတာလည်း မိန့်ကလေးတွေထက်တောင် ဆိုးနေသေးတယ်။ မိန့်ကလေးတွေတောင် အဲဒီလောက် အကျပ်မခံရဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ဟိတ်ကောင် တေကြီး၊ တစ်ခါတလေ မင်း ညီမာ့လို လွတ်လပ်တဲ့ မိန့်မဘဝကမှ ကောင်းဦးမယ်လို့ မတွေးမိဘူးလား”

“ဟာကွာ...ဘာလို့ တွေးမိရမှာ ဘုန်း”

“ဟား ဟား ဟား”

ညီမာမာ ဆိုတာက သူတို့ နဲ့ အတန်းတူပေါက်ကျော်မ။ ကျောင်းမှာ မိန့်မပီပီသသ လုံချည်ဝတ်ရမည်ဟု စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားလို့ သာ ကျောင်းလာရင် တီရှပ်နဲ့ လုံချည်ဝတ်တာ။

အပြင်မှာ တွေ့လို့ ကတော့ စကင်နီဘောင်းဘီပဲ အမြဲဝတ်သည် ။ တီရှပ်ကတော့ မချွတ်စတမ်း အရောင်စုံ အသွေးစုံ။

ပြိုင်ကားနီရဲရဲလေးနဲ့ ကျောင်းတက်သော ညီမာက တစ်ခါတလေ အူကြောင်ကြောင် စာကြမ်းပိုးလေးတွေတွေ့ရင် သူမကတောင် လိုက်ပြီး

စနောက်နေတတ်သေးတာ။ မိန်းမပီသဖို့ တော့ ဝေးစွ။

ဆံပင်တိုဖောင်းဖောင်းလေးနဲ့ ညီမာက သေချာကြည့်ရင် ချစ်စရာ
ကောင်းသလောက် အပေါ်ယံတွေကတော့ တစ်ခုမှ နှစ်သက်ချင်စရာမရှိ
။

ကားမောင်းကြမ်းကြမ်း။ ဆံပင်တိုတို တီရှပ်တွေပဲဝတ်တဲ့ ညီမာက
ရယ်ရင်လည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်။ လမ်းလျှောက်ရင်
သာမန်ယောက်ျားတွေ မနည်းလိုက်ရမယ့် ခြေလှမ်းကျဲမျိုး။

ယောက်ျားလျာလားလို့ ထင်ရလောက်အောင် ဒေါင်းတိမောင်းတိ
နေတတ်ပေမယ့် သူမကိုယ်သူမ နာမ်စားသုံးရင်တော့ ကျွန်မတဲ့ ။

ငွေရှိကြေးလျှံမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာသလားတော့မသိ။ သုံးလိုက်
သမျှ ဖြုန်းလိုက်မှ ဆိုတဲ့ သူတွေတောင် ညီမာနဲ့ တွေ့ရင် အရှုံးပေးရ
လောက်အောင် ဆေးကျောင်းလောကမှာ တော့ သူမဘွဲ့က ပြိုင်စံရှား။

တေဇကြီး ညီမာအကြောင်းတွေးရင်း ကိုယ်ဘဝကို ပြန်သတိရသွား
သည် ။ သူငယ်ချင်းတွေလှောင်လည်း လှောင်ချင်စရာ။

ညီမာမာဆိုသော မိန်းမသားနှင့် ယှဉ်လျှင်တောင် သူ့ဘဝက ညီမာ
လောက် သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိ။

သူ ပြုံးနေတာကိုကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေက နားထင်ကို
လက်ညှိုးဖြင့်ထောက်သည် ။ ဂေါက်သွားပြီပေါ့ ။

★

ဒီနေ့ ညီမာတို့ နဲ့ သူတို့ ဆေးရုံကြီးမှာ ဝပ်ဒ်ချင်းယှဉ်လျက် ဂျူတီကျ
သည် ။

နေ့လယ်စာစားချိန်မှာ ညီမာက သူတို့ နဲ့ အတူ လာစား၏။

ညီမာ့ထမင်းချိုင့်က ငါးဆင့်ချိုင့်။

“ညီမာ...ငါတို့ ကို နေ့ဆွမ်းလာဆက်ကပ်တာလား။ ဒီကလေးမကြီး ပွားဦးမယ်...ဟီး ဟီး”

“အေး...အေး၊ ငါ စားပြီးသား အကျန်လေးတွေ စွန့်ကျဲပါမယ်၊ ခဏလေး ခဏလေးစောင့်”

“ညီမာစုတ်...နင်ဘာပြောပြော ငါတို့ က စားမှာ ပဲ”

“သိတယ်၊ နင်တို့ ကလေး မျိုချရရင်ပြီးရော ဆိုတာထဲကမှန်း သိလို့ ပိုထည့်လာရတာ။ စား”

တေဇကြီးနဲ့ ထမင်းချိုင့်ကတော့ သိတဲ့ အတိုင်းပေါ့။ ရေလုံပြုတ်သာသာ အသားဟင်းနှစ်တုံး။ ကလေးတည်းက စကေးက ခုချိန်ထိ တည်ဆဲဥပဒေ ဖြစ်နေ၏။

“တေဇကြီး ဟင်းထည့်စားလေဟာ”

“ရတယ် ညီမာမာ၊ ငါ ဝပြီ”

“ညီမာမာ...ဟား ဟား ရယ်ရတယ်၊ ကျွန်မနာမည်ကြီးကို ဘယ်သူမှ အပြည့်အစုံ မခေါ်ဖူးတော့ မေ့တောင်မေ့နေပြီ၊ အခုကြားရတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ ညီမာပဲခေါ်ပါ။ ကျွန်မလည်း တေဇလို့ ပဲ ခေါ်မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မကို ဖြုတ်လိုက်တော့”

“အေးပါဟ၊ ငါက သိပ်မခင်သေးရင် ကျွန်မလို့ ပဲ သုံးတတ်လို့ ။ ဟဲ...တေဇ၊ ဒီမှာ ဝက်အူမကြီးသုပ်။ စားကြည့်...လျှာလည်သွားမယ်”

“နင့်လက်ရာလား”

“ဟေ့အေး...အိမ်ကဒေါ်ကြီးချက်တာ...အဟီး”

“ထင်သားပဲ”

“လျှာမရှည်နဲ့ စားမှာ ကိုစား”

“နင် မိန်းမပီပီသသ နူးနူးညှဲညှဲလေး မပြောတတ်ဘူးလား”

“နိုး”

“နင် လူနာတွေကိုကော ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံမှာ လား”

“မဆိုင်ဘူးဟာ။ ဆရာဝန်နေရာရောက်ရင်တော့ ဆရာဝန်လို နေမှာ ပေါ့။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နေထိုင်မှုပုံစံနဲ့ သူ့အလုပ်က နည်းနည်းဆက်စပ် နိုင်ပေမယ့် လုံးဝတော့မရောထွေးနိုင်သေးဘူးဟာ။ လူနာတွေ ဆိုရင် တော့ နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံရမှာ ပေါ့ဟ”

အဲဒီလိုနဲ့ တေဇကြီးနဲ့ ညီမာတို့ ဟောက်ဆင်းရင်းခင်သွားကြသည်

။

ညီမာက တေဇကြီးအကြောင်း အစောကြီးတည်းက ကြားထားပြီး သားမို့ ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်လာရင် ညီမာကပဲ ထုတ်တာများ သည် ။

ထိုအခါမျိုးမှာ တေဇကြီးက အားနာတကြီး ဖြစ်နေတတ်၍ အားမ နာဖို့ ပြောရသည် ။

တေဇကြီးက ညီမာလိုအပ်တဲ့ တခြားအကူအညီတွေပြန်ပေးတတ်၍ အားမနာဖို့ ပြောရသည် ။

တေဇကြီးက ညီမာလိုအပ်တဲ့ တခြားအကူအညီတွေပြန်ပေးသည် ။

စာရှင်းပြတာမျိုး၊ ညီမာနဲ့ အတူ ရှေ့ပင်လိုက်ပေးတာမျိုး။ ညီမာလိုအပ်
တဲ့ စာအုပ်တွေ မရ၊ရအောင် ရှာပေးတာမျိုးစသဖြင့်ပေါ့။

ညီမာက တေဇကြီးရဲ့ အေးဆေးသိမ်မွေ့တဲ့ စရိုက်ကို နှစ်သက်ပြီး
တေဇကြီးက ညီမာရဲ့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ ဘဝကို သဘောကျလာသော
အခါ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဆရာဝန်ဖြစ်မှ ချစ်သူဖြစ်ကြတဲ့ စုံတွဲ ဖြစ်
သွားသတဲ့ ။

သူတို့ ရဲ့ ချစ်သူဘဝဟာ ရင်ခုန်သံမပါတဲ့ ပျော်ရွှင်စရာအတိ နေ့ရက်
များ ပါ။

ညီမာက သူ့ကို ကိုတေလို့ ခေါ်ပြီး သူက ညီမာ့ကို ညီလို့ ခေါ်တဲ့ သူ
တို့ နှစ်ဦးရဲ့ ချစ်သူဘဝသည် တေဇကြီး အမက်မောဆုံးဘဝလေးပါ။ ညီ
နဲ့ တွေ့မှ သူ့ဘဝလွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှု အပြည့်အဝ ခံစားရတာလေ။

*